

Steder, kunde man straks se. Om de ikke ligefrem havde misforstaaet Loven, havde de dog ikke brugt de Lempelser og Lettelse, som § 7 i den kommunale Skattelov hjemler til at lette Skatten for de mindre Skatteydere.

Men ved nærmere Eftersyn kunde man ogsaa se, at Loven havde visse Mangler, at den navnlig manglede Bevægelighed i Retning af at sætte Skatterne ned for de mindre Skatteydere. Med andre Ord: den stigende Skala i den kommunale Skattelov er for ringe. Jeg tror ikke, jeg gaar for vidt, naar jeg siger, at det store Flertal ude i Landet og ogsaa her i Salen var paa det rene med, at Loven her havde en Fejl. Jeg tror ikke, man har let ved at træffe ret mange hverken her eller udenfor denne Sal, som ville tage Loven i Forsvar paa dette Punkt. Jeg behøver blot her at henvise til de Udtalelser, som fremkom ved Finanslovens 1ste Behandling 1904. Regeringen og Folketinget valgte den Udvej at vente. De Klager, som fremkom her ved Finanslovens 1ste Behandling i Fjor, og som gik ud paa, at vi skulde foretage disse Rettelser straks, bleve mødt med den Bemærkning, at det var for tidligt, man var ikke naaet saa vidt, at man kunde overse og bedømme hele dette Forhold. Man skulde vente og indhente Oplysninger gennem Amsraadet; hele dette Materiale skulde saa gennemgaaes.

Jeg var personlig med til at lægge den første Ligning hjemme i min Kommune, og jeg tør sige, at Sogneraadet der gjorde sig den største Ulejlighed for at bruge Loven, som den skulde og kunde bruges. Men vi vare alle klare over, at hvis denne Lov skulde opfyldes, kunde man ikke undgaa at lægge ny Skat paa de mindre Skatteydere og heller ikke at slaa af paa de større Skatteyders. Vi vare i vor Kommune vistnok naaede ganske langt — gennem mange Aars Erfaringer — i Retning af en nogenlunde retfærdig Ligning, men dette Forhold maatte forrykkes, naar Loven skulde bruges. Da jeg var klar herover, tilraadede jeg ogsaa straks at gaa til en Rettelse, fordi jeg troede, at man lettest kunde gøre den straks, og Tiden har efter min Mening givet mig Ret deri.

Det havde sikkert været lettere at gennemføre Rettelsen straks end nu. Vi ere jo ogsaa saa heldigt stillede, at det netop var et af de Punkter, hvorom Striden stod, den Gang vi i sin Tid vedtog Skattelovene, at der netop fra Folketingets Side, fra Flertallet her, blev arbejdet paa

at faa disse Grænser gjorte saa vide som muligt. Vi kunde dog ikke naa længere overfor Landstinget, det var Sagen, og derfor slog man til. Det er altsaa ikke nogen Bebrejdelse mod dette Ting, om man her indrømmer, at der er en Fejl at rette. Under Sommerens Skattemøder, hvoraf der blev holdt en hel Del, hørte man selv Højremænd udtale sig for en Rettelse paa dette Punkt. Man burde derfor have gjort den straks, taget disse Folk paa Ordet og forelagt et Forslag i sidste Samling, som gik ud paa at rette dette Forhold. Det vilde sikkert have vakt Sympati i Landet blandt de mindre Skatteydere. Man vilde derved have vist, at deres Klager vare hørte, at der var nogen Forstaaelse af dem.

Det har vakt Modstand, at man ikke gik til disse Rettelser. Man valgte, som sagt, at vente. Man indsendte Spørgsmaalene til Amsraadene og indsamlede Materiale. Maa jeg her indskyde det Spørgsmaal, om man tror, at man havde taget denne Sag med lige saa stor Ro, hvis det gennem den lagte Ligning havde vist sig, at der var blevet paalagt de større Skatteydere forholdsvis lige saa store Forhøjelser som dem, der ere paalagte de smaa Skatteydere. Man kan jo sige, at det kun drejer sig om smaa Beløb, men der er ogsaa her kun Tale om smaa Indtægter. Hvad vil man nu opnaa ved at vente? Man vil maaske sige, at vi skulle lære at bruge Loven og at indsende Selvangivelser. Men hvem er det, som skal lære at bruge Loven? Det er Ligningsmyndighederne. Og hvem skal i sidste Instans prøve disse Selvangivelser? Det er ogsaa Ligningsmyndighederne. Men har man nu lagt en Ligning, og ser man bag efter, at man har begaaet visse Fejl paa disse forskellige Omraader, hvad vilde man da opnaa ved en ny Ligning, som man ikke kan opnaa lige saa godt efter det nuværende Materiale, naar man bearbejder dette og lægger en helt ny Ligning derefter. Skal man indsamle et nyt Materiale, maa man jo ogsaa vente et helt Aar, til den ny Ligning skal lægges. Jeg tror ikke, at man derved opnaar mere, end hvad man kan naa ved at bruge det først indsamlede Materiale. Er der derfor begaaet Fejl, har man efter min Mening allerede tilvejebragt et Materiale, hvorefter disse Fejl kunne rettes, og man behøver ikke at indsamle ny Erfaringer paa dette Omraade.

Saa bliver der ogsaa sagt, at vi vare ikke enige om, hvorledes disse Rettelser